

Indicium, quod post hypaten protinus ne-
ten canere aptissime licet: etenim quasi
neten præ se ipsa ferat, similitudo ex ea
petitur. Cum autem echo quoque ipsa
cantis quidam esse probetur, (est enim
vociis nete iam desinentis tactio) tinnituf-
que ipse sono respondeat hypate, merito
ob suam affinitatem nete mouere hypate-
ten posse videtur. Nete enim, ubi se mo-
ueat apprehensa, certo nouimus: at hypate-
ten cum videamus inapprehensam, & ta-
men eius sonum percipiamus, ipsam sonare
credimus, quod in multis accidere solet,
in quibus scilicet neque sensu, neque cogitatione
perpendere veritatem possumus. Ad hæc, si nete ictu intenta acci-
dat vt iugum moueatur, nihil sanè mirum
fuerit: eius autem motu neruos omnes
commoueri, sonumque reddere aliquem,
probabile est. Sonus igitur netæ alienus
ab cæteris est, & cum desinit, & cum inci-
pit: cum hypate verò cum desinit, idem
existit. Quod si eius propria motuoni ad-
iunctus ipse totus esse illius videatur, ab-
surdum haud quicquam haberi debet.
Amplior autem, quàm sonus reliquorum
neruorù, promiscuus hic exultat: quoniam
illi quidem à nete quasi impulsif, submis-
sè, vel lentè, & leuiter, ac molliter sonant.
Nete autem ipsa fidium omnium vehe-
mentissima sua tota potentia sonum red-
dit. Itaque secundaria eiusdem actio me-
ritò superior esse, quàm cæterarum, potest,
præsertim cum leuissimo motu ipsa mo-
ueatur. 44 Cur suauis cantilena audi-
mus, cum ad tibia quàm cum ad lyram
cantatur? An omne suaue quod mistum
cum suauiori est, suauis redditur. Atqui
tibia, quàm lyra, suauior est, ergo cantile-
na quoq. mista cum tibia, quàm lyra sua-
uior fit, quoniam quod mistum est, non mis-
to est suauius, modò quis sensum ambo-
rum percipiat. Vinum enim aceto mulso
suauis est, quoniam quæ natura permis-
cet, longè amplius temperantur, quàm quæ
à nobis miscentur. Vinum quippe ex acido,
ac dulci sapore mistum est. Probari
hoc idem potest vel malis punicis, quæ
vinolenta appellamus. Ergo cantilena &
tibia misceri sibi met admodum suam ob
similitudinem possunt: spiritum nanque v-
straque conficitur. Sonus autem lyræ,
quoniam non spiritu fit, aut minus sen-
sibili, quàm tibiæ, minus voci immis-
cere se potest: quod cum ad sensum
discrimen pariant, non immeritò mi-
nus demulcent: quomodo dictum de
saporibus est. Adde quòd tibia sonitu,

A σημειὸν δὲ, τὸ ἄπο τῆς ὑπάτης τὴν νεάτην
διώαδται εἶδειν. ὡς γὰρ οὕτως αὐτῆς εἰδῆς
νεάτης, τὴν ὁμοίωτητα λαμβάνουσιν ἀπὸ αὐ-
της. ἐπει δὲ καὶ ἡχοὶ εἰδή τις ὅσιν, ἀφ' ὧν ὅτι
φωνῆς τῆς νεάτης ληρούσης, ἡχοὺς ὧν ὁ αὐτὸς,
τῶ τῆς ὑπάτης φθόγγου κινεῖ, εἰκότως τῆ ὁ-
μοίωσιν τὴν ὑπάτην ἢ ἡτῆ κινεῖν δοκεῖ.
B φθεῖσα ἢ τὴν δὲ ὑπάτην αὐτῶν ὁρῶντες ἀ-
κατάληπτον οὖσαν, καὶ φθόγγου αὐτῆς ἀ-
καύοντες, ταύτην οἰόμεθα ἡχεῖν. ὁμοῦ ὅτι
πολλῶν ἡμῶν συμβαίνει, ἐφ' ὧν μήτε τὰ λο-
γισμῶν, μήτε τῆ ἀπόψιν διωάμεθα εἰδήσῃ
τὸ ἀκριβές. ἐπὶ εἰ πηλαγίσις τῆς νεάτης μᾶ-
λιστε ἐπιτεταμένως, συμβαίνει τὸν ζυγὸν κιν-
εῖσθαι, οὐδὲν αἰ εἰν σταμασῶν κινηθέντος ὅ-
πότες τῆς χορδῆς συγκινεῖσθαι, καὶ τὴν
C ἡχὸν ποιεῖν, ἐπὶ ἄλλογον. τῆς μὲρ οὐκ ἄλλως
ὁ τῆς νεάτης φθόγγου, ἀλλ' ὁ τῆς ὅτι καὶ λή-
γων καὶ ἀρχοῦ μῆκος. τῆ δὲ ἐπάτη λήγων ὁ
αὐτὸς. οὐ πορσεθέντος τῆ ἰδία αὐτῆς κινή-
σει, ἐκείνης δὲ εἰ παύτ' αὐτῆς εἶναι, οὐδὲν
ἀποπον. ἐστὶ δὲ μείζων, ἢ ὁ κοίτος τῆς λοιπῶν
χορδῶν ἡχοῦ, ὅτι αἰ μῆρ, ὑπὸ τῆς νεάτης κα-
D στασῆς ἀδιδέσται, μαλακῶς ἡχῶσιν ἢ δὲ νεά-
τη, πέσι τῆ αὐτῆς διωάμει, οὖσα αὐτῆς
σφοδρῶτα. ὡς εἰκότως καὶ τὸ δευτερεῖον
αὐτῆς, κρείσσον αἰ εἰν ἢ τὸ τῆ ἄλλαν ὡς καὶ
βραχέας κινεῖσθαι, ὡς αὐτῆς τε γαγγυ-
μῆρος. μὴ διὰ τὴ ἡδίων τῆς μονοφθόνης
ἀκούουμ, εἰαί τις πορσε αὐτὸν ἢ λύρας εἰδῆς
ἢ ὅτι παύ τὸ ἡδίων μῆρ ἢ δῆναι, ἐν ὅσιν; ὁ
δὲ αὐτὸς, ἡδίων τῆς λύρας. ὡς καὶ ἢ εἰδῆ
E τούτω μῆρθεῖσαι, ἢ λύρα, ἡδίων αἰ εἰν,
[ἐπὶ τὸ μεμυγῶν τῆ ἀμικτου ἡδίων ὅσιν,]
εἰαί ἀμφοῖν εἰμα ἀπόψιν τις λαμβάνη, ὅσιν
γὰ ἡδίων τῆ ὅσιν μῆρτος, διὰ τὸ μεμυγῶν
μῆρτον αὐτῶν τὰ ὑπὸ τῆς φύσεως μῆρθε-
ται, ἢ ὅφ' ἡμῶν. ἐστὶ γὰρ καὶ ὁ οἶνος μῆρτος ἐξ
ὅσιν καὶ γλυκίως χυμῶν. δηλοῦσθαι δὲ καὶ αἰ
οἰνώδεος ῥοιῆ καλούμεται. ἢ μῆρ οὐκ εἰδῆ
καὶ ὁ αὐτὸς, μίγνυται αὐτῶν δὲ ὁμοίω-
F ττητα. (πνύματι γὰρ ἀμφοῖν γίνεται) ὁ δὲ τῆς
λύρας φθόγγου, ἐπιπιδῆσθαι πνύματι γίνεται,
ἢ ἡτῶν ἀπόψιν ἢ ὅτ' αὐτῶν, ἀμικτούτερος
ὅσιν τῆ φωνῆ. ποιῶν δὲ διαφορῶν τῆ ἀπόψιν
σει, ἡτῶν ἡδίων, καὶ ἀσφ ὅτι τῆ χυμῶν
εἰρηται. ὅτι ὁ μῆρ αὐτὸς, πηλαῶ τὰ αὐτῶν ἡχοῦ
καὶ τῆ